

EĞER KONUŞABİLSEYDİ, HİÇ SUSAR MIYDI?

Akil Bey her zamanki gibi akşam kahvesini yapmak üzere orta şekerli olarak ayarladığı kahvesini pişirmek üzere cezveyi ocağa koyup yavaşça karıştırmaya başladı. Sanki biraz sonra nefessiz kalacakmış gibi uzunca bir süre ciğerlerini doldurdu. Günün yorgunluğunu bir nefeste dışarıya veriverdi. Salondan gelen Hafız Sami'nin o tatlı mı tatlı muazzam güzellikteki sesi bu bahar akşamına ve pişirilen damla sakızlı Türk kahvesinin kokusuna usulca eşlik etmekteydi. Esasen şu an arşivlerde Hafız Sami'nin yalnızca plak kayıtları bulunurken; tam bir Klasik Türk Musikisi hayranı olan Akil Bey'de O'nun hazine değerindeki plakları mevcuttu. Bu 50'li yaşlarının sonlarına mihenk taşı vurmakta olan yaşlı adam ahir ömründe pek çok müzik çeşidiyle haşır neşir olmuş; ruhu yalnızca bu musikiye eş olabilmmişti.

"Seni kim görse derununda muhabbet uyanır

Piş-i çeşminde melahat güneşi doğdu sanır

Bu ne behçet ne sabahat buna can mı dayanır

Sen meleksin sana insan deseler kim inanır?"

Uzunca geceler Hafız Sami'den dinlediği bu dizeler gözlerinden iri iri yağmurların düşmesine sebep olmuştur. Anılarından kalma birkaç kare sürekli zihninde canlanırdı bu dizelerle. Bir sabah yine bulunduğu ilin kütüphanesindeki arşiv çalışmalarına giderken; sesinden pek bir genç olduğunu anladığı bir kız koluna girmiş ve onu yolun karşı tarafına geçirmişti. Sonra aniden genç kız tizce bir çığlık atmış ve etraftaki insanların sesleri bu çığlığa karışmıştı: "Ay inanamıyorum ya...Kalbime inecekti resmen!Aniden de insanın karşısına böyle çıkılmaz ki canım." diyordu genç kız."Vallah men de inanabilmirem.Harda görülmiş bele çirkin er?" diye heyecan ve merak dolu bir şive uzaklaşıyordu belli ki kalabalıktan. "Aman ya Rabbim bu nasıl bir yaratık böyle! Sen bağışla ama buna can mı dayanır?" Bir erkek ise baştan aşağı küçümseme kokan ses tonuyla: "Madem böylesine çirkin, böylesine şekilsiz; ne diye insan içine çıkar ki? Mübarek Notre Damme'in kamburu sanırsın. Sana insan deseler kim inanır be!"

Yavaş yavaş herkes dağılırken O, beyaz değneğiyle kaldırımında öylesine kalakalmıştı. Sonrasında ise düşünceli ve buğulu gözlerle arşive yönelmişti. Demek muhabbet dolu o dizeler başka zaman ve mekanlarda öfkeyi mesken edinebiliyordu. Aşağılama ve hor görme gibi anlamlar yüklenebiliyordu. Böylesine nefret kokabiliyordu demek? Elinde olmayan sebeplerden dolayı bir şekilde hayatını devam ettirmek zorunda kalan o insan ne kadar çirkin, ne kadar şekilsiz olabilirdi

ki? Kaldı ki bu onun seçimi değilken... İnsanlar ne zaman bu kadar acımasız ve vicdan yoksunu olmuşlardı? Hangi gece hangi hırsız söküp de götürmüştü tüm bu kalplerden insanlığı?

Tüm bu düşüncelere dalmışken kahvenin taşıdığını fark etti. Bir süre sonra elinde fincanı salonundaki koltuğuna oturmuş kabartma kitabını okumaktaydı. Yazar eserinin bu kısmında ne kadar da güzel söylemişti. Parmaklarını defalarca bir cümlenin üzerinde gezdirip durdu: "Körler de düş görür mü? Görürler...Asıl düşlerini yitirenler körleşir."

Akrabalarını tek başına kimseye sıkıntı vermeden bir yaşam sürebileceğine inandırması güç olmuştu açıkçası. Ama işte hayalini kurduğu bu yalnızlığa adım atmıştı.O zamanlar sadece bir düş olan bu yaşamın üzerinden koca bir 30 yıl geçmişti. Bazen komşusunun, bazen iş arkadaşlarının ziyaretleri ve yoklamalarıyla huzurlu bir ömür geçirmiş; bir çok güzel projelere imza bile atmıştı. Gönlü rahattı. Sehpanın üzerindeki kahve fincanına uzanırken birden takır tukur sesler duymaya başladı... Yanılmıyorsa dış kapıdan geliyordu. Usulca kalkıp kapıya doğru yöneldi. Takırtılar kesilmişti. Kapıya vardığında şaşkınlıktan donakaldı: Kapı ağzına kadar açıktı! Ama nasıl olur; eve geldiğinde kapıyı kapattığından öyle emindi ki... Kapıyı kapatıp düşünceli düşünceli salona ilerlerken birden kendisiyle birlikte bir canın daha bu evde nefes almakta olduğunu hissetti. O bunları düşünürken Hafız Sami'nin sesi birden kesilmiş; usta hırsız çoktan elindeki koliye antika plakçaları koymuştu. Sonra ardı ardına çekmece sesleri...

Orta yaşlardaki bıyıklı hırsız gelip tam karşısında durup gözlerinin içine baktı. Sonra Akil Bey'in sol tarafından salona doğru süzülerek yatak odasına doğru ilerlemeye başladı. Elindeki koliye Akil Bey'in antika eserleini dolduran hırsız birden salondan gelen bir sesle irkildi!

"Akil Bey; iyi misiniz? Bir sorun yok öyle değil mi? Akil Bey?" Hemen salona yönelen hırsız sesin duvara monte edilmiş bir diyafondan geldiğini gördü. Şaşırdı. Nasıl bir sistemdi bu böyle, nereye bağlıydı ki? "Akil Bey cevap verin lütfen?" Hırsız Akil Bey'e göz attı. Adam kımıldamaksızın öylece duruyordu hala. "Akil Bey ambulans yollamamızı ister misiniz? Sanırım yine kalbinizle ilgili bir sıkıntı oldu?"

Hırsız bir an ambulans ekiplerinin gelişinin kendisine engel olacağını ve odada gördüğü şifreli kasayı açmanın zaman alacağını düşündü. Bu kör adamdan da ses çıkmıyordu baksana. Korkudan çittini çıkaramıyordu. Akil Bey'in yerine "Ahh evet evet iyiyim. Ayağım takıldı sadece. Bir sorun yok." derken Akil Bey'den gözünü ayırmıyordu. Kısa bir aradan sonra diyafondaki ses: "Peki Akil Bey. Bir sorun olduğunu düşünmüştük siz cevap vermeyince. İyi akşamlar" diyerek kesildi.

Hırsız derin bir nefes aldı ve tekrar Akil Bey'in karşısına dikildi... Aman Allah'ım bu adam

sanki görüyordu. Öyle korktu ki bu bakışlardan. Akil Bey bir adımla kapının önünden çekilerek hırsıza yol verdi. Hırsız şaşkınlıkla: "Mantıklı bir yaklaşım Akil Efendi. İlk defa senin kadar soğukkanlı ve sorunsuz bir ev sahibiyle karşılaşıyorum. Böylesi zaten canın için daha iyi" diyerek yatak odasına doğru ilerledi. "Hem ne yapacaksın ki bunca parayı? O görmeyen gözlerinle Avrupa'yı mı gezmek istiyorsun yoksa? Hahaha alemsin kör bunak." Hırsız sevinçle odadaki kasaya yöneldi. Üzerinden on dakika geçmemişti ki, kapıyı hafif aralık bırakmak üzere sessizce dış kapıya yönelen Akil Bey hırsızın sesini duydu: "Aah sen hala öylece ayakta duruyor musun? Çıkıp komşuna haber versene. Kör olduğu yetmiyor bir de korkak yahu bu adam." Son cümleyi kendi kendine söylemişti. Hırsız bu arada son olarak odalara göz atarken; o anda kapıyı açan Akil Bey merdivendeki sesleri duymuştu belli ki. Elinde kolisi dış kapıya yönelen hırsız karşısında emniyet güçlerini görünce şaşkınlıktan elindeki antika dolu koliyi yere düşürmüştü. Biraz sonra elleri kelepçeli olarak polis arabasına bindirilip götürülüyordu. O esnada Akil Bey'in kulaklarına gelenler şunlardı: "Amirim bu kişi daha önce de diğer engelli ve yaşlıların evlerine girdiği söylenen zanlı. Uzun süredir peşindeydik. Ankara ve çevresinde özellikle engelli ve yaşlı vatandaşları hedef almakta. Yalnız bu defa büyük açık verdi."

"Akil iyi misin kardeşim?" diye başka bir ses geldi. Bu ağabeyiydi. Akil Bey'in işaretlerinden sonra kardeşi yetkili polise dönerek: "Teşekkürler, oldukça kısa sürede yetişmişsiniz."

"Evet, biliyorsunuz yaşlı ve engellilerimizi daha iyi korumak adına bir sosyal proje kapsamında sesli iletişim merkezi kuruldu. Merkezden kardeşinizin evinde olağandışı bir durum olduğuna dair acil bir telefon alınca hemen ekiplerimizi çıkardık. Sizin nereden haberiniz oldu?"

"Merkezden ağabeyimin evine çağrı sistemi kurdururken acil durumlarda ulaşılabilecek kişi numaralarına eklemişlerdi. Kardeşimin evinde birşeylerin ters gidiyor olabileceğini söylediler. Ben de hemen geldim işte. Peki nerden anlamışlar?" Amirin tok sesi telsizlerin cızırtılı seslerine eşlik ediyordu: "Eve kurulan sistem gerçekten hırsızları tam iş üzerinde yakalamamızı sağladı. Akil Bey şüphelenir şüphelenmez sanırım düğmeye basıyor, onun basmasıyla merkezdeki görevli otomatik olarak bilgisayardan Akil Bey'in hastalıklarını rahatsızlıklarını vb bilgilerini görebiliyor biliyorsunuz..."

"Hırsızın sistemden haberi yok muydu dersiniz?" diyerek görevlinin sözünü kesti.

"Olmaz olur mu. Onun bilmediği şey Akil Bey'in görme engelinin yanında konuşma engelinin de olmasıydı. Telaş anında Akil Bey'in yerine cevap verdikten kısa bir süre sonra ordaki görevli Akil Bey'in konuşma engelli oluşu bilgisini fark ediyor. Neyse ki hırsıza birşey hissettirmeden kapatıyor ve bize ulaşıyor. "Yani demek istiyorsunuz ki..."

Konuřmalar böylece sürüp giderken yüzünde son derece yorgun bir ifadeyle Akil Bey salona oturtuluyor. Bu gün de böyle geçmişti. İlk defa bugün, tehlike karşısında, konuşamadığı için şükretti Akil Bey belki de...Zira o hergün eğer konuşabilseydi; diyafona Hafız Sami ve Bekir Sıtkı Sezgin şarkıları söylemeyi isterdi. Konuşabilseydi kesin en az o çok sevdiği Bekir Sıtkı gibi güzel sesi olurdu biliyordu... Eğer konuşabilseydi, hiç susar mıydı?